

Никой въ града не можеше да направи такива красиви, леки и модни обувци. И поржките при него зачестиха. Особено предъ по-големите празници Янко не можеше глава да дигне отъ работа.

Другитѣ обувци започнаха да поглеждатъ завистливо. Започнаха тѣ да си шушукатъ и се чудѣха какво зло да му сторятъ.

Щомъ го видѣха изъ улицитѣ, тѣ викаха следъ него:

— Ей, Зозо!... Защо мамашѣ клиентитѣ ни?

Янко си запушваше ушитѣ, за да не чува. А това ги сърдѣше много. Понѣкога тѣ даваха пари на децата, за да викатъ следъ Янко.

Чирачета отъ други обувчарници, подучени отъ своитѣ майстори, отиваха чакъ предъ Янковия дюкянъ, извикваха: „Зозо!... Зозо!...“ и бѣгаха. После се връщаха и пакъ викаха.

Нѣмаше Янковиятъ майсторъ да го закриля. Той бѣше казалъ еднажъ срѣдъ чаршията.

— Ще счупя съ чука си главата томува, когото чуя да вика на моитѣ хора на прѣкоръ.

А сега Янко бѣше самъ и изгубваше търпение, изкачаше изъ дюкяна, гонѣше децата изъ улицитѣ, биеше което улови, караше се съ родителитѣ имъ.

Нѣколцина отъ тѣхъ дори го сждиха и осждиха, че бѣше билъ децата имъ.

Радостно потриваха ржце враговетѣ му. Янко губѣше време изъ сждилището, губѣше време по разправиите изъ улицитѣ, занемари работата си, стана навжсенъ и зълъ.

Единъ празникъ и той отиде на хорото. Че защо да не отиде! Нали и той е ергенъ! Но щомъ го съзрѣха другитѣ ергени, завикаха му:

— О, о, Зозо, добре дошълъ!

Момитѣ се изсмѣха. Янко се разсърди, скара се съ ергенитѣ, сбесе съ тѣхъ. Струпаха се всички срещу него. Той бѣше самъ, набиха го, разкървавиха му носа, счупиха му главата.

На другия день Янко вървѣше изъ улицитѣ съ вързана глава. Отвредъ летѣха подигравки следъ него:

— Гледайте, гледайте. Зозо станалъ турчинъ... Съ чалма на главата... Брей, че билъ юнакъ тоя Зозо, набилъ вчера всички ергени!... Ха, ха, ха!...

Янко не можа да понесе тия подигравки. Нѣмаше той близки въ своя роденъ градъ. Нѣмаше где да се оплаче,